

det hele danske Monarchie, hvilket synes at være den virkelige Betydning af Ordene, og dette synes ogsaa at bestrækkes derved, at der gjøres Undtagelse med Hensyn til Island, Færøerne og de danske Colonier, hvilke kun henhøre under det danske Rige, naar man tager det i den Forstand, at det er synonymt med det danske Monarchie. Men jeg finder det tvivlsomt, om det har været Meningen, og navnlig synes Betegnelsen „Danmarks Riges Grundlov“, uagtet den foreløbigt kun er Lov for det egentlige Kongerige Danmark, og kun formodedes at blive det ogsaa for Slesvig, at vidne mod en saadan Forklaring. Jeg maa derhos bemærke, at jeg vel ikke kan have Noget imod, at Bestemmelsen bliver udvidet til hele det danske Monarchie, forsaavidt som der er Tale om Paragraphens umiddelbare Indhold, nemlig Stævning til Tiltalte. Naar Nogen skal sættes under Tiltale for den danske Rigsret, maa Forbrydelsen, hvorfor han tiltales, være begaaet her i Riget, og, om altsaa Personen, dengang han begik Forbrydelsen, havde sit Hjem andesteds, eller siden erholder et saadant Hjem, vil han dog være forpligtet til at møde for den danske Rigsret; men Paragraphen kan i en anden Henseende have betænkelige Følger; thi, hvad der er forekrevet om den Tiltalte eller de Tiltalte, skal ogsaa gjælde som Regel for Vidner, som indkaldes til at møde for Rigsretten i Kjøbenhavn eller andesteds, hvor de opholde sig, om det end er not saa langt derfra. Det er altsaa en Bestemmelse, som kan være tvivlsom, og som man, med Hensyn til Vidner, ikke kan være besejret til at paabyde, uden for de Individuer, som henhøre under den danske Grundlov. Jeg troer altsaa, at, dersom der ved „Danmarks Rige“ skal forståes Andet end det egentlige Kongerige Danmark, vil man ved denne Bestemmelse let geraade i Forviklinger, og jeg vilde derfor ønske, at den høitagede Justitsminister og Udvalget vilde forklare, hvorledes de have forstået det brugte Udtryk. Forsaavidt Indkaldelsen efter § 30, naar man ikke veed, hvor Anklagede opholder sig, skal skee paa det Sted i Riget, hvor han sidst har opholdt sig, og indrykkes i den Berlingske Avis, da er det ikke nok, at det skeer paa det Sted i Kongeriget Danmark, hvor han sidst opholdt

sig, saafremt det oplyses, at han ogsaa havde opholdt sig paa et andet Sted af det Territorium, som henhører under Danmarks Rige, og en Indkaldelse gennem Berlingske Avis, som kun læses i det egentlige Danmark, kan ikke anses for at være et tilstrækkeligt Barsel for dem, som opholde sig udenfor det egentlige Danmark. Forhen har dette heller ikke været antaget.

Justitsministeren: Jeg antager, at der vel kan være flere Beviisligheder, som kunne tilveiebringes af Anklageren, uagtet der i § 26 ikke saameget tages Hensyn til de Oplysninger, som skulle erhverves ved Forhører over den Tiltalte eller Vidner. Det kan jo ikke nægtes, at der er mange Documenter, som kunne tilveiebringes af Anklageren, f. Ex. ved at han henvender sig til de forskjellige Ministerier, forsaavidt Oplysninger fra dem kunne erholdes, saa at der, uagtet der ikke i Paragraphen nævnes visse bestemte Beviisligheder, ingen Tvivl er om, at der gives Beviisligheder, som Anklageren umiddelbart kan tilveiebringe, og med Hensyn til dem, er det hans Pligt at sørge for at skaffe dem tilveie. — Ved Udtrykket „Danmarks Rige“ i § 29 maa, saavidt jeg skjønner, forståes det Samme som i Overskriften til Grundloven; nogen nærmere Forklaring derover, troer jeg ikke, behøves paa dette Sted, ialfald finder jeg ingen Anledning til at forklare, hvad der forståes ved „Danmarks Rige“ i Grundloven. Jeg troer heller ikke, at der, hvad enten man indbefatter Slesvig, Holsteen eller Lauenborg derunder, eller een af disse Dele, eller ingen af dem, vil opstaae nogen Vanskelighed ved Paragraphen, hverken forsaavidt angaaer Indstævningen af den Tiltalte eller forsaavidt dens Regel i § 51 tillige er gjort anvendelig paa Indstævningen af Vidner; thi Spørgsmaalet om, hvorvidt Hertugdømmerne indbefattes under det nævnte Udtryk, dreier sig jo kun om, hvorvidt Tiltalte eller Vidner, der opholde sig der, skulle have 3 Ugers Barsel, eller det skal være overladt til Retten, efter det sidste Stykke i Paragraphen, at bestemme et passende Barsel i Forhold til Bedkommendes Opholdssted, og dette Barsel vil ialfald ikke blive kortere, men maaskee noget længere end 3 Uger. Det maa indrømmes, at den Berlingske Tidende ikke kan